

A romantic couple is shown in a rustic, wooden setting. The man, on the left, has dark hair and a beard, wearing a white t-shirt and blue jeans. The woman, on the right, has long brown hair and is wearing a bright blue top and blue jeans. They are leaning on a wooden railing, looking at each other with affection. The background consists of dark wood paneling and a window with a wooden frame.

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

Shannon Stacey

kõik, mida ta
eales vajab

Triloogia 1. raamat

Shannon Stacey
All He Ever Needed

2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Shannon Stacey

© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmooniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B06257513
ISBN 978-9949-25-383-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

MITCH KOWALSKI sõitis kuuekümnega ning, kihutades mööda sildist „Tere tulemast Whitfordi Maine’is”, oleks ta hea meelega naeratanud, kui naeratamine hämarduvas õhtus Harley seljas, peas vaid kerge kiiver, ei oleks lõppenud suutäie kärbeste allaneelamisega.

Ta oli tagasi kodus. See tähendab, et ta on kodus niipea, kui on läinud otse läbi linna ning sõitnud mootorrattaga mööda pikka kõrvalteed, mis viis Põhjatähe külalismajani. Kuigi ta ootas kannatamatult kohale jõudmist, võttis ta Main Streeti esimesi tulesid märgates gaasi vähemaks.

Kolm aastat oli möödunud ajast, mil ta viimati kodulinna käis, kuid sellegipoolest oleks ta ka kinnisilmi suutnud leida õige tee. Mööda postkontorist, kus ta oli saanud esimese tõelise töökoha ning sellest siis ilma jäänud, kuna vana Farri Playboy ajakirjad olid oluliselt huvitavamad kui elektriarvete sorteerimine. Siis tulid Whitfordi universaalkauplus ja bensiniijaam, mis kuulusid Fran ja Butch Benoit’le. Ta oli kutsunud nende tütre kooli lõpupeole ning võtnud teda tahvli najal tühjas klassiruumis.

Mitch aeglustas sõitu ning peatus aeglaselt nelja tee ristumiskohal, mis kujutas endast linna peamist ristmikku.

Vasakule jäi kaks rida vanu telliskivimaju, kus olid end sisse seadnud pank, linna ametiasutused ja mitmesugused väikepoed. Paremalt olid politseijaoskond – kus Kowalski poisid olid nooruses olnud sagedased külalised – ning raamatukogu, mis oli olnud rikkalik jahimaa teismelistele poistele, kes püüdsid teraseid tüdrukuid algebra kodutööde juurest eemale meelitada.

Jah, hea oli kodus olla, mis sellest, et kõik paigad olid juba ööseks kinni pandud. Whitfordi inimesed teadsid, et kui neil on linnas asju ajada, peavad nad enne õhtusi uudiseid sellega ühele poole saama.

Mitch sõitis otse üle ristmiku, kuid ei jõudnud kaugele, enne kui vana söögimaja tema pilku püüdis. Või õigemini hakkas talle silma selle silt, mis oli sisse lülitatud. Viimane kord, kui ta oli linna sattunud, oli söögimaja olnud suletud – ettevõttele oli saanud saatuslikuks kehv majanduslik kliima ja omanik, kes ei olnud ettevõtte päästmisest huvitatud. Kuid nüüd oli sildil uus nimi, parkimisplatsil seisid mõned autod ning akna peal vilkuvad punased neontuled andsid märku, et koht on avatud.

Mehe kõht korises, kuid ta pigem tundis seda, kui kuulis üle mootorratta valju müрина, ning ta keeras parkimisplatsile. Noorim vend Josh ei oska teda oodata – kui just kastid riiete ja muu kraamiga, mis ta ees oli saatnud, juba kohale ei olnud jõudnud – ja on tõenäoliselt õhtusöögi juba niikuini lõpetanud. Selle asemel, et süüa seda, mis vennast järele on jäänud, otsustas Mitch enne külalismajja minekut kõhu kiiresti täis süüa.

Uksest sisse astudes märkas ta esimese asjana uut viiekümnendate aastate stiilis sisekujundust, mida il-

mestaid palju punast vinüüli ja must-valge marmor. Teise asjana märkas ta leti taga seisvat naist – naist, keda ta varem näinud ei olnud ning seda ei juhtunud Whitfordis just tihti.

Mitch mõtles, et naine võib olla kolmekümneaastane, temast seitse aastat noorem, ning see iga sobis talle. Naisel olid paksud pruunid juuksed, mis olid keeratud sellisesse sõlme, mis lausa palus, et teda valla lastaks. Teksad ja Teeäärse söögimaja kirjaga T-särk liibusid naise kumerustele ning tema päevitunud sõrmes ei olnud ei sõrmust ega selle asukohta märkivat heledamat viirgu.

Meeldivalt kumera vasaku rinna kohale oli kinnitatud pisike plastmassist riskülik. Nimesildid oli linnas, kus sõprussidemed sõlmiti sõimes ning raiuti kivisse lasteaia liivakastis, väga haruldased, nii jäi mehe silm sellele pidama. Kui ta leti äärde punasele polsterdatud toolile istus, ulatus ta seda juba lugema. Paige.

Ta istus meelega seljaga ülejäänud kahe paari poole, lootes, et nad ei tunne teda kohe ära. Esiteks seetõttu, et ta tahtis ise Joshile öelda, et on tagasi kodulinnas, et vend ei peaks seda kuulma kelleltki teiselt. Ja teiseks seetõttu, et ta tundis oluliselt suuremat huvi Paige'iga tutvumise kui tutvuste ülesoojendamise vastu mis tahes linnarahvaga, kes end laudade taga sisse olid seadnud.

„Kohvi soovite?”

„Jah, palun.” Naise silmad olid pruunid, isegi pruunimad kui kohv, mida ta mehele hiiglasuurde kruusi valas.

„Sa oled siin uus.”

Naine vaatas talle üle õla otsa, kui kannu tagasi soojenduslusele aetas. „Ma olen peaaegu kaks aastat iga päev

siin olnud, aga sind ma küll varem näinud ei ole. Uus on suhteline, ma leian.”

Mitch tõmbas maitseaineresti ja salvrätihoidja vahelt menüü ning mõtles, kas lisaks sildile õues ning vinüülsisustusele on ka toiduvalikut uuendatud. „Esimest korda maitseisin ma jäätist sealsamas lauas.”

Naine toetas puusa roostevabast terasest laua servale, millel seisis kohvimasin, ning vaatas meest uuriva pilguga. „Pikk tumedate juustega kena mees, kellel on ilusad sini-sed silmad. Küllap sa oled üks Joshi vendadest.”

Tavaliselt ei meeldi meestele, kui neile öelda, et neil on midagi ilusat, kuid Mitch oli õppinud, et ilusad silmad meelitasid ligi ilusaid tüdrukuid. „Mina olen kõige vanem. Mitch.”

Naeratus pani naise näo särama nii, et ta ei olnud enam mitte üksnes ilus, vaid lausa kuum. „Oh, ma olen sinu kohta lugusid kuulnud.”

Mitch oli selles kindel. Tema ning ta vendade kohta liikus ringi palju jutte, kuid ta pidi paratamatult mõtlema, kas naine oli kuulnud ka lugu Hailey Genesti isa Cadillac tagaistmest, sest see oli Whitfordi rahva lemmik. Räägiti, et kui vana Genest auto viimaks uuema mudeli vastu välja vahetas, olid polstril ikka veel odava veini plekid ja istmenahal Hailey küünte jäetud kriipimisjäljed.

Kuigi Mitch oli olnud tollal vaid seitsmeteistkümnepäevane – ja Hailey üheksateist –, pidi ta ikka veel kuulma nendest küünejälgedest iga kord, kui ta härra Genesti nägemisulatusse sattus. Kuna proua Genesti ilmest võis lugeda välja pigem lootust kui hukkamõistu, püüdis ta naist võimalusel vältida. See ei olnud Whitfordi-suguses

linnas just kerge, kuid Mitch oskas vajadusel väga kiirelt tegutseda.

„Sina oled siis see, kes asju õhku laseb?” küsis naine, kui mees ei kavatsenudki kommenteerida lugusid, mida naine oli kuulnud, justkui poleks tal nende kohta midagi öelda. Kuigi kahtlemata oli neid natukene ilustatud, olid need suures osas tõenäoliselt tõde.

„Nii võib öelda jah.” Võis lausa öelda, et ta oli üks riigi lugupeetumaid lammutuseksperte. Kuid mehe haridus, raske töö ning saavutused turvalisuse osas ei ajanud inimesi iial niisama elevile kui asjaolu, et ta sai palka selle eest, et asju õhku lasi. „Kas pikkpoiss on ikka veel menüüs?”

„Esimene asi, mida mulle tegevusluba taotledes öeldi, oli see, et Uus-Inglismaal ei saa pidada söögikohta ilma pikkpoissi pakkumata.”

„Ma võtan selle ja maksan lisaks veel ühe tüki pikkpoisi ja hulga kastme eest.”

„Teeme parem nii, et ma annan sulle lisad maja kulul kojutulekukingituseks.”

„Väga meeldiv,” vastas Mitch, kinkides naisele ühe oma võluvatest naeratustest – selle, mis pani tema silmad sädemeid pilduma või vähemalt nii talle öeldi. Ja kuna seda olid öelnud naised, kellega mehel oli tekkinud juba ihuline kontakt, ei olnud tal põhjust kahelda.

Õhetusest, mis naise näkku tõusis, mõistis mees, et Paige ei olnud tema suhtes immuunne. Nagu ta isegi ei olnud immuunne naise puusade õrna õõtsumise suhtes, kui too kõndis köögiluugi juurde ning andis tellimuse noorele mehele, kelles Mitch arvas ära tundvat Mike Crenshaw' vanima poja. Gavin oli vist tema nimi, arvas mees.

Vilka eluga Las Vegases vana kasiinohoone lammutamine, et uuele ja suuremale ruumi teha, oli olnud väga pingeline, mistõttu oli möödunud juba mitu kuud sellest, kui Mitch viimati linade vahel auru välja oli lasknud. Kuuenädalane suhe oleks täiuslik. Ta saaks nautida sinu-tundmaõppimise seksi ja tunnen-sind-juba-piisavalt-hästi-teadmaks-mis-sulle-meeldib seksi, kuid oleks läinud enne ma-olen-sinusse-armunud-Mitch seksi.

Mees uuris naise tagumiku meeldivat kumerust, kui naine kummardus suhkrupakke võtma, ning naeratas. Neetult hea oli kodus olla.

KUIGI TA OLI kuulnud lugusid – ja, oh sa poiss, nende seas oli olnud tõelisi seiklusi –, ei olnud Paige Sullivan siiski valmis selleks, et Mitch Kowalski end tema söögikohas sisse seaks. Sasimiseks-just-sobiva-pikkuse-ja-paksusega tumedate juuste, siniste silmade ja meeldiva naeratusega oleks mees võinud olla täht kinoekraanil, mitte keegi, kes astus lihtsalt sisse uurimaks, kas siin pikkpoissi ka pakutakse.

Ja seltskonda samuti, kui jutte uskuda. Väidetavalt otsis mees kogu aeg seltskonda. Mehe õnnetuseks – ja võib-olla natukene ka Paige'i enda õnnetuseks – ei leia ta Teeäärsest söögimajast muud kui söögikoha eripakkumisi.

„Kust sa pärit oled?”

Paige kehtas õlgu ning ei tõstnud pilku suhkrutoosilt, mida ta täitis. „Ma olen päris mitmest kohast pärit. Praegu olen ma Whitfordist pärit.”

„Sõjaväelase laps?”